

Δυο ώρες. Αυτό ήταν η επίδοση στο πήγαινε. Δυο ώρες ύπνου, από τις 5 το πρωί της Τετάρτης, έως αργά το βράδυ (GR) της Πέμπτης, που με βρήκε, στην άλλη, περίπου, άκρη της γης στο Los Cabos του Μεξικού, που ήταν ματαμεσήμερο . Μεσολάβησε μια τετράωρη πτήση με την British για Heathrow, μια τρίωρη αναμονή εκεί, άλλες έντεκα ώρες σαράντα λεπτά με την American για το L.A. Διανυκτέρευση εκεί και τέλος δυο ωρίτσες για το νοτιότερο άκρο της χερσονήσου της Καλιφόρνια(ς). Σχεδόν 40 ώρες στο σύνολο.

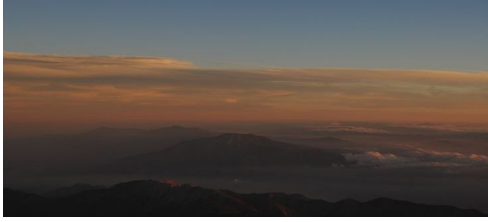

...βροχή, κρύο και κάπως στενάχωρα στην αναχώρηση

Βουνό βαριεστιμάρας ακούγεται κι όμως πέρασε. Ας είναι καλά το πόνημα του Ανατόλυ Ντομπρίνιν «Εμπιστευτικά». Είχα ξεκινήσει την ανάγνωση σε μια επίσης υπερατλαντική πτήση τον Οκτώβριο του '99, στο δρόμο για το Ann Arbor και τα γραφεία του Αμερικάνικου Car and Driver. Σαν επέστρεψα πίσω όμως, μετά από μια καταπληκτική εμπειρία, η προσωπική καταίγιδα που ξέσπασε λίγες μέρες αργότερα, με ανάγκασε να το αφήσω στην μέση.

Σπάνιας ομορφιάς και προσφοράς εργασία, από τον επί 25 χρόνια Σοβιετικό πρεσβευτή εν Ουασιγκτόνι. Θα επανέλθω, εννοείται, μόλις ολοκληρωθεί η ανάγνωση. Όχι σε αλλά 17 χρόνια, ελπίζω, αν και τώρα που το σκέπτομαι, δεν είναι τόσο κακή, για άλλους λόγους πια, αυτή η προοπτική.

Κοντά στο βιβλίο και η προβολή, μέσα στο κήτος του επιβλητικού 777, του «All the way», άλλης μια ταινίας ιστορικού περιεχομένου με το ρεσιτάλ του Bryan Cranston στο ρόλο του LBJ, που ανέλπιστα ταίριαξε με τμήμα της ανάγνωσης. Θα τα πούμε και για αυτή, στο εγγύς μέλλον.

... ο ήλιος ταξιδεύει γοργά προς τη δύση και το 777 κοντά στην τελική για το αεροδρόμιο Tom Bradley.

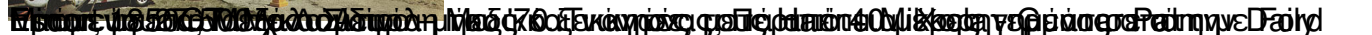
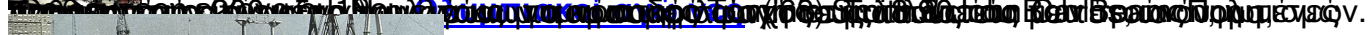
Πέρασαν λοιπόν οι ώρες, μέχρι να προσγειωθούμε στο L.A. βράδυνασε. Αυτοματοποιημένες περισσότερο οι διαδικασίες εισόδου, η ταυτοποίηση και οι τρεις έλεγχοι πριν πατήσεις Αμερικάνικο έδαφος. Περίεργο παιχνίδι της τύχης, η ύπαρξη στο διαβατήριό μου, των σφραγίδων εισόδου στις Η.Π.Α., την ίδια ακριβώς ημερομηνία πριν δυο χρόνια. Δέκατη έκτη Νοεμβρίου (αλλά 17η ήδη στην ανατολικότερη, από πλευράς χρόνου τουλάχιστον, πατρίδα). Τότε, [το '14](#), στη Νότια Καρολίνα, τώρα, το '16 στην Καλιφόρνια.

Σε ένα ακόμα πιο παλιό «Τότε», από το «έξω οι Αμερικάνοι» που με πάθος εκφραζόταν, έξω από τα κάγκελα του [Μετσόβειου](#), σε επισκέπτη επαγγελματικού επιπέδου τώρα, οι διαφορές είναι κολοσσιαίες. Η ημερομηνία περιέργως παραμένει πεισματικά ίδια, 16η προς 17η Νοεμβρίου. Μεσολάβησαν βέβαια σαραντατόσα χρόνια, όπου η εφηβεία μεταλλάχτηκε σε προθάλαμο της τρίτης ηλικίας (πάλι καλά να λες, αφού κάποιοι δεν μπόρεσαν).

Μεσολάβησε επίσης και το κοινωνικό δρομολόγιο. Έτσι, από ένα είδος θαυμασμού της εφηβικής ηλικίας προς την Αμερικανική έννοια της ελευθερίας, (πασπαλισμένη με ολίγο από Easy Rider, νοτισμένο από Coca Cola, και όμορφα καλοκαιρινά Ελληνικά βράδια με καλή Αμερικάνικη παρέα), φτάσαμε στην ολοκληρωτική αμφισβήτηση και εναντίωση, ένεκα το σύνολο της Δυτικής παρέμβασης, όπως κάποιοι το αντιληφθήκαμε. Με επιχειρήματα και στοιχεία, μα και ενίοτε με ενδιαφέρουσες δόσεις αυτοσαρκασμού του τύπου: «*Αμερικάνοι, φονιάδες των λαών, ρίχτε κανά φράγκο*».

Η ιστορία απαιτεί κατ' αρχήν σοβαρότητα, ακολούθως νηφαλιότητα, αλλά κάποιες στιγμές και χιούμορ.

Ημερολόγια Αμερικής 2016. Μέρος πρώ το – (Δευτέρα 21 Νοεμβρίου 2016)

Ημερολόγια Αμερικής 2016. Μέρος πρώ το – (Δευτέρα 21 Νοεμβρίου 2016)